

Justitsministeren (Melleman): Al- rede i Hjør udtalte jeg, og det skal jeg gjen- tage i Dag, at dette Lovforslag er tilbeie- bragt i Løbet af meget kort Tid, og jeg har derfor ikke Noget at indvende imod, om En og Anden vilde falde det Hastværksarbejde, og der- for skal Ingen være mere villig end jeg til at erkjende, at der kan være Grund til at prøve det i Enkelthederne, og at der vistnok kan gøres Meget, hvorved det kan forbedres baade i redaktionel Henseende og for Resten ogsaa i Henseende til Indhold. Det er der- for ingenlunde min Mening at ville paastaa, at samtlige Paragrafer ved Lovforslaget ere usejlbare eller skulde være tilstrækkelig ud- tømmende; men, som jeg allerede hittede i Hjør, jeg kan kun ønske, at Sagen maa komme til en alvorlig Behandling i dette Thing, saaledes at man vel væsentlig gjen- nem et Udvalg paa sædvanlig Maade gjen- nem en Udvalgsbetænkning kunde komme ind paa en indgaaende Drøftelse af disse over- ordentlig vanskelige Spørgsmaal. Hvad selve det Sprogliche angaar, saa kan jo den ærede Taler, den ærede Landsthingsmand fra 11te Kreds (Schroder) ikke tro, at det skulde være nogen absolut Hindring for at blive entg om Loven. Det hører til den Slags Ting, som vi Jurister lægge meget liden Vægt paa, maatte for liden Vægt. Det kan gjerne være; men det er i alt Fald et yderst underordnet Spørgsmaal i Sam- menligning med Realiteten. Og som sagt Redaktionsændringer, hvorved man kan komme ud over Udtryk, som man i sproglig Hæn- seende finder mindre heldige, hører til den Slags Smaating, som det virkelig ikke er værd at tale om ved første Behandling af et Lovforslag; thi det pleier sjældent at volde nogen som helst Vanskelighed paa senere Stadier.

Om de enkelte Bestemmelser i Loven ud- talte den ærede Landsthingsmand sig egent- lig kun meget lidt; han dvælede kun ved § 4. Jeg kan ikke tro, at den gamle Digter, som den ærede Landsthingsmand stgtede til, har læst Loven, endnu mindre da, at han har læst den med fornøden Eftertanke, for havde han gjort det, vilde han umulig af § 4 kunne faae det Indtryk, at man nu ikke længer vidste, hvad man kunde sige eller ikke her i Danmark. I det Hele og Store er der blevet overordentlig meget tilbage, som kan siges til Trods for denne § 4; og jeg tror virkelig, at den ærede Landsthingsmand og hans Venners Presse siden den Tid har frembudt et meget ekkatant Bevis paa, at Ytringsfriheden ikke er indskrænket ud over Grændserne for det Rimelige. Nei, det, der laa bag ved den ærede Talers Foredrag —

forsaa vidt som jeg overhovedet kunde forstaa det, men jeg tilstaa, at det forekom mig i den Grad overfladisk, ligesom ogsaa de hi- storiske Fakta, det mødte med, vare i den Grad gale, at det er mig næsten umuligt at se, hvad han vilde lægge ind i sine Ord, men dersom jeg skulde lægge Noget ind i hans Ytringer, kan jeg virkelig ikke forstaa dem anderledes, end at der ikke skulde være nogen Straf for, hvad man sagde eller lod trykke, men at man havde fuldkommen Frihed til at sige og trykke Alt, hvad man vilde. Saaledes maatte jeg nærmest forstaa disse almindelige Frajer om Ytringsfrihed, om Frihed i Tale og Skrift og alt dette, som det ærede Medlem fremkom med. Hvad der kunde vække nogen Tvivl hos mig om den ærede Landsthingsmands Mening, var de historiske Paralleler, han fremkom med. Jeg veed ikke, om det virkelig er det ærede Medlems Mening, at Tilstanden i Landet før Forordningen af 27de September 1799 var den, at man strafsløst kunde sige og skrive Alt, hvad man vilde, — jeg fik næsten det Ind- tryk af hans Ord; men dersom det er den ærede Talers Mening, viser det kun en ko- lossal Uvidenhed paa det Punkt hos det ærede Medlem. Det ærede Medlem maa nemlig vide, at det var meget langt fra at være Tilfældet. Nei, den Tilstand, der eks- isterede her i Landet med Hensyn til Pressen førend Forordningen af 27de September 1799 var den, at Grændserne for, hvad der var strafbart eller ikke strafbart, droges af den almindelige Lovgivning, af den øvrige Lovgivning, og den gik meget vidt; der var før Forordningen 1799 ikke nær saa stor Ytringsfrihed, som der er i dette Øjeblik, selv med denne slemme Lov. Der var en lille Bestemmelse i Christian den 5tes Lov, som gjaldt den Gang, og som man dømte Foll efter, som man dømte B. A. Heiberg efter — den Handling, han blev dømt for, var begaaet, før Forordningen af 1799 kom ud — og denne lille Bestemmelse i Christian den 5tes Lov sagde: „Taler Noget ilde om Kongens Regering, skal han have forbrudt Ære og Guds“. Jeg veed ikke, hvad den ærede Landsthingsmand vilde sige til en sa- dan Bestemmelse nu, og om han syntes, at hans Bels var flirkere den Gang end nu efter denne Lov. Saa tilføjedes der: „Hvis saadan Tale ogsaa haver Udseende til Op- sættelse imod Kongen, da er Livet ogsaa forbrudt“. Ser De, det var den Lovgivning, der gjaldt paa dette Øjeblik før Forordningen af 27de September 1799. Saa beder jeg Dem betænke, hvad det er for en Overfladisk- hed at ville have Foll til at tro, at før den Tid levede vi her i Danmark i en saadan